

Càntut

Cançons de tradició oral

La Sileta

Antònia Mochales i Antolí, Ripoll

1. Al car - rer de l'hos - pi - tal, tres por - tes n'hi ha a mà dre - ta,

2. No la n'ha po - gu - da ha - ver, ni amb di - ners ni amb pa - rau - le - tes,

4 3. A les dot - ze de la nit (i) a li tru - ca a la por - te - ta:

si n'hi ha un es - tu - diant, qu(e) en fes - te - ja la Si - le - ta.

i n'ha fet el pen - sa - ment de ves - tir - se de mon - ge - ta.

"Si - le - ta, bai - xa'm a o - brir, sóc u - na po - bra mon - ge - ta."

-Quina mongeta sou vós, que veniu estes horetetes?

-Del convent de Santa Ignès, que n'ha anat avorrideta.

Quan arribaren a dalt trobaren taula paradeta,
del bon pa i del bon vi, de la bona viandeta.

Quan ne són a mig sopar, mongeta es posa tristeta:

-De què esteu tristeta, vós? -Perquè hauré de dormir soleta.

-No dormireu soleta, no, dormireu amb la Sileta.

Quan ne són mig despullar li vei(gu)é calceta negra.

-Quina mongeta sou vós, que en porteu calceta negra?

-Ai, no en feu cabal d'això, és l'estil de nostra terra.

Quan ne són a dins al llit (i) a n'hi parla d'amoretetes.

-Quina mongeta sou vós, que en dieu estes cosetes?

-No sóc cap mongeta, no, sóc l'estudiant de lletres.

Alcen demà al dematí, Sileta crida a mareteta:

-Prepareu el bressolet que me n'han empenyadeta.